

Hyväksynnän saaminen on työn ja tuskan takana. Koulussa pitää sulautua massa, olla hiljaa ja mukailla vahvempia. Vain niin elämä on edes siedettävää. Niin se on kotonakin; myötäile vahvempia eli vanhempia, muuten saa kärsiä seuraukset. Omille ajatuksille ja tavoille ei ole tilaa, pitäisi olla harmaa ja tylsä. Mutta entä jos ei halua? Jos haluaa toteuttaa itseään? Sanoohan ne terkkatädit aina että saa ja pitää olla oma itsensä ja puhua vanhemmille tunteistaan, puhua, puhua ja puhua. Mutta kellä on pokkaa nousta vanhempiaan vastaan yksin? Helppo se on sieltä pöydän toiselta puolelta huudella kuinka toimia, eivät he muista millaista on olla nuori. Joskus tekisi mieli vain kiljua ja huutaa, toisinaan vain upota jonnekin mistä kukaan ei voi tavoittaa. Voi olla surullista kuulla, etten ole koskaan ollut onnellinen. Olen tullut kylmäksi ja kovaksi kuin kivi, en ole koskaan saanut hellyyttä, en ole koskaan saanut kuulla että minua rakastetaan. Joskus kun luulen saavuttaneeni luottamussuhteen ja avaudun, minut ja tunteeni leimataan vääriksi. Jälleen on aika sulautua valtavirtaan ja alistua vahvempien edessä. Hyväksyntää saan vain eräältä poikapuoliselta ystävältäni, mutta koomisinta lienee se ettemme ole tavanneet koskaan. Silti hän on parasta mitä minulle on tapahtunut. Hän auttaa jaksamaan tässä tiukkapipoisessa ja epäreilussa maailmassa. Tämä saattaa olla vain yhden teinitytön ajatelma, mutta inspiraation tähän jostain sain.